

عنوان مقاله:

نقش تفسیر در تعامل بین سیاست و میراث فرهنگی در جهت توسعه گردشگری فرهنگی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات اجتماعی گردشگری، دوره 10، شماره 20 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمدرضا صالحی پور - دانشگاه علامه طباطبایی

اکبر پورفرج - دانشگاه علامه طباطبایی

سید مجتبی محمود زاده - علامه

احمد گل محمدی - دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

توسعه گردشگری فرهنگی به تعامل مولفه های بسیاری بستگی دارد. سیاست اجزاء و فرایند گردشگری فرهنگی را تحت تاثیر خود قرار می دهد و میراث فرهنگی منبع سازنده گردشگری فرهنگی است و بنابراین این دو به تعامل بالایی برای موفقیت گردشگری فرهنگی نیاز دارند. در این میان تفسیر یک میانجی تعامل ساز بین سیاست و میراث فرهنگی است که در جهت این تعامل می تواند نقش های مختلفی ایفا کند. از این منظر این مقاله در نظر داشته تا به بررسی نقش های تفسیر به عنوان عاملی تعامل ساز بین سیاست و میراث فرهنگی بپردازد و جایگاه این نقش ها را در این تعامل سازی مشخص نماید تا در نهایت گردشگری فرهنگی کشور بتواند از آن منتفع شود. به این منظور و برای تعیین این نقش های بالقوه با استفاده از ادبیات مرتبط و همچنین نظرات خبرگان واجد شرایط، نقش های مذکور شامل تداعی بخشی به هویت مکانی سایت های تاریخی، عبرت گرفتن از آثار و تاریخ گذشتگان، تغییر نظر سیاست مداران نسبت به میراث فرهنگی، تقویت هویت ملی، حفاظت از روح و کالبد مکان های تاریخی، نزدیک تر کردن ذینفعان مکان های تاریخی به یکدیگر، مقابله با نژادپرستی و قوم پرستی، از بین بردن کج فهمی ها و بدفهمی های تاریخی، نزدیک تر شدن فرهنگ های مختلف به یکدیگر و تقویت فهم متقابل بین سیاست مداران و مردم، استخراج شدند. سپس در بخش میدانی تحقیق، با استفاده از روش دلفی فازی، اجماع نظرات خبرگان در مورد اولویت نقش های مذکور مشخص شد. نتایج این تحقیق نشان داد که بیشترین اجماع خبرگان در خصوص نقش های بالقوه تفسیر در تعامل بین سیاست و میراث فرهنگی، در زمینه تداعی بخشی به هویت مکانی سایت های تاریخی، تقویت هویت ملی و حفاظت از روح و کالبد مکان های تاریخی نمود یافته است.

کلمات کلیدی:

تفسیر، سیاست، میراث فرهنگی، تعامل، گردشگری فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1882848>

